

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : EMANOIL DAN

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 20 »
 3 luni 10 »
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5

Lângă Palatul Justiției

= TELEFON 16/98 =

SUMARUL

— **Adevărata răsplată a muncii Profesorului dela Iași :** Scrierile d-lor Florin Sion, V. Tătaru, Al. Negrescu, Dem. D. Stoicescu, C. Calețeanu și D. Constantinescu ;

— **Art. 26 și 52 leg. timbrului și 35 legea jud. de ocoale,** de d-l judecător George Hași-Chirea ;

JURISPRUDENȚA

— **Cas. s. I.**—Cercul militar procuratorul d-lui Emil Cămărășescu cu Casa de depuneri și G-l Tell. (O persoană morală nu are existență juridică, decât în virtutea unei legi și numai dela promulgarea ei.—După art. 1609 c. c. depozitarul este obligat să restituie depozitul celui ce îl-a incredințat, sau celui în al cărui nume s'a făcut, iar după art. 1610 depozitarul nu poate pretinde ca deponentul să probeze că lucrul depozitat este proprietatea lui) ;

— **Cas. s. II.**—*Ion C. Pârvolescu cu Joița C. Roman ș. a.* (Pentru ca un terțiu să aibă dreptul a se opune la executarea unei hotărâri, dată între alții, prin care s'a revendicat un imobil, trebuie să se constate și să nu se tăgăduiască că acel imobil se stăpânește de dânsul) ;

— **Judecătoria Ocolului Rural Zătreni-Vâlcea.**—*Gheorghe C. Șteică cu I. M. Cruceru.* (Dacă deținătorul unui imobil poate uni posesia sa cu a autorului său pentru a dovedi prescripția de 10 ani ? Despre dovedirea posesiunii anală) cu o *Notă.*

— **Trib. civil din Paris.**—(Acel care a primit în depozit blâni, spre a le păstra, nu poate să facă o poprire asupra acestor blâni, pentru suma ce i se datorește de debitorul lor) cu o *Notă.*

Rezumatele Jurisprudenței Curței noastre de casație

— **Casație s. I.** Filiațiune legitimă. — Copii născuți din două persoane ce au viețuit împreună și cari au încetat din viață. — Legitimitatea acelor copii. — Dacă pentru dovedirea ei e suficient recunoașterea făcută prin actul de naștere, sau trebuie a dovedi și posesia de stat a părinților ca soți legitimi.

— **Casație s. II. No. 1 :** Citare. — Lipsa citatului dela domiciliu. — Predarea citației unei rude. — Înțelesul cuvântului «rudă». — Art. 68 l. j. p. din 1879 și art. 74 pr. civ. veche ; **No. 2 :** Furt. — Banca agricolă. — Obiect pus în gaj. — Sustragerea lui de către un al treilea. — Delictul de furt. — Art. 13 l. Băncii agricole.

— **Casație s. III. No. 1 :** Bursă. — Operațiuni de bursă. — Termenul și modul lichidării lor. — Dreptul comitetului bursei de a le fixa. — Art. 17 l. burselor și 34 și 174 din regulamentul ei ; **No. 2 :** Cambie. — Proces pentru anularea ei. — Martori și prezumpțiuni. — Admisibilitate. — Art. 46 c. com.

voastră operă : „Explicarea teoretică și practică a Dreptului civil român”, și sub vraja sentimentelor ce mi le-a răscolit în inimă atât cuvintele frumoase și sincere ale vechilor cronicari, cu care încheiați uriașul vostru Comentariu de drept civil, cât și nota 5 dela finele volumului ; vă rog, ilustre Maestre, să perdeți câteva momente din neprețuitul D-v timp pentru a ceti și aceste câteva rânduri ale fostului D-v elev, care, mișcat, găsește astăzi prilejul de a-și înalță tot gândul și toată simfîrea lui până la D-v, spre a vă aduce, cu această ocazie, tot prinusul sentimentelor sale de vie și întemeiată admirație, ce vă păstrează pentru munca uriașă ce a-ți pus-o întru săvârșirea unicei opere, ce va străluci peste veacuri și va face epocă în istoria literaturii juridice a neamului românesc.

In adevăr, numai gigantică D-v putere de muncă și superioritatea spiritului ce vi l-a hărăzit Atotputernicul, puteau să conceapă și să desăvârșescă o asemenea lucrare.

Mă închin, deci, înaintea voastră și a muncii depuse, cu care sacrificând cei mai frumoși ani ai vieții, a-ți desprins din slova adesea întunecoasă și încălțită a paragrafelor ce încheagă gândul și voința legiuitorului, adevărata înțelegere a normelor juridice, rânduint astfel în peste douăzeci de mii de pagine (am avut răbdarea de a le numără), direcția cea dreaptă de interpretare a legilor, care împletesc în firele lor cea mai complexă știință, știința dreptului, ce stăpânește toată viața și toate faptele ei de sbucium în goana eternă a astrului pământesc.

Generațiile rîtoare, sunt sigur, se vor închină și ele și vor preslăvi memoria voastră, fiindcă a-ți scos la iveală de sub praful bibliotecilor și din pergamentele ce zăceau între scoarțele scorjite ale bătrânilor pravile, legile stămoșești și vechiul drept consuetudinar, acel obicei al pământului, alcătuit de străbunii noștri ; și voi păstra, ca un exemplu de muncă și de sârguință supraumană, opera voastră și felul cum ați tratat grelele chestiuni ale dreptului, dezbătându-le în lumina principiilor adevărate, în comparație cu legislațiile cele mai de seamă ale tuturor celorlalte neamuri.

Adevărata răsplată a muncii Profesorului dela Iași ¹⁾

III

Scrisoarea d-lui Florin Sion, Avocat, Iași

Strălucite și iubite maestre,

In urma răsfoirii și citirii volumului al XI-lea care, în realitate, este al XIII-lea, fiindcă două volume sunt duble, și care complectează monumentala

¹⁾ Vezi *Curierul Judiciar* No. 27 și 28/915,

In această a voastră operă, vor găsi viitorii îndreptători și dătători de legi, izvorul nesecat de inspirație pentru noile legiuiri cu care vor avea a înzestra România mare și ferice a Românilor de pretutindeni, când veți avea admirația și proslăvirea cuvenită a întregului românism, cercuit în granițele strămoșești ale rechei Dații.

România viitorului vă va da dreapta răsplată, pe care n'ați cunoscut-o încă în aceste triste vremuri de sbucium și de prefaceri.

Este, în adevăr, mișcătoare și dăoasă nota 5 dela finele volumului, despre care am vorbit mai sus, care a cimentat, cred, pentru veșnicie, în cuprinsul unei opere de știință, păcatul timpurilor noastre, și a încătușat răul adânc simțit, care stăpânește întregul organism al vieții noastre sociale: politica.

Cred însă, cu toate acestea, că alta este explicația realității: Nu putea nimeni să conceapă o răsplată dreaptă față cu marea voastră operă.

Munca depusă de D-v este spre înțelegerea de peste veacuri, și viitorului îi este dat a fi arbitriul răsplăței acestei munci.

Eu, unul, mă simt ferice că am avut parte de a cunoaște și, ca elev, de a ascultă glasul și îndrumarea ce mi-a dat marele jurisconsult al neamului nostru.

Și cu toată puterea simțirei mele juvenil, rog cerul a vă dăruia încă mulți ani, pentru a ne mai da și alte opere neperitoare, cum și mai ales, pentru a purta cu fericire cumuna de lauri a unei glorii bine meritată.

Mă închin cu respect, admirație și adâncă venerațiune.

(s) FLORIN SION

Scrisoarea d-lui V. Tătaru

(Prezidentul Curței din Galați, Secția a II-a)

Iubite și mult stimate amice,

... Profit de această ocazie spre a te felicita din toată inima că sănătatea și perseverența te-au ajutat să încununi lucrarea d-tale, în care ai depus o muncă uriașă, lucrare care este de cel mai mare folos Magistraturei și Baroului. Este cea mai mare lucrare românească, care și-a făcut numele cunoscut nu numai în țară, dar și în străinătate și te va ilustra și în viitor.

Galați, 23 Febr. 1915.

(s) V. TATARU

Scrisoarea d-lui Alex. Negrescu

(Consilier la Curtea de apel din București)

Mult stimate Maestre,

In puterea cunoștinței personale ce o am de pe vremea apariției primului volum (ed. 1-a) al Co-

dului civil, văzând că am ajuns să am pe biroul meu și ultimul volum al neprețuitei D-v lucrări, mă simt împins de ceva intern ca să vă scriu aceste câteva rânduri, spre a vă felicita cu toată căldura sufletului, că a-ți ajuns cu bine să vă vedeți opera desăvârșită.

Comentariile D-v de drept civil ne-au călăuzit și vor călăuzi pe mulți și cât timp va fi un cod civil în România, numele D-v va fi pronunțat pururea cu admirațiune de către generațiile viitoare.

Cu această ocaziune vă rog să primiți omagiile mele, dorindu-vă sănătate multă și roe bună.

28,2 1915.

(s) AL. NEGRESCU

Scrisoarea d-lui Dem. D. Stoenescu

(Avocat al Statului în Craiova)

Ilustre Maestre,

Citind în ziare că a-ți fost medaliat cu „Răsplata Muncei”, vă felicita pentru această întârziată distincțiune.

Tot odată, văzând că a apărut și ultimul volum al monumentalei D-v lucrări, vă felicita din adâncul inimii pentru terminarea Comentariilor de drept civil, și vă urez să trăiți încă ani mulți spre a putea să ne dați ediția a 2-a dela volumul V înainte, și apoi ediția 3-a a lucrării întregi, care trebuie să ocupe locul cel mai de frunte în biblioteca tuturor oamenilor de știință.

Craiova, 13 Mart. 915.

(s) D. D. STOENESCU

Scrisoarea d-lui C. Caletzeanu

(Fost procuror la Curtea de apel din Craiova)

Mult stimate d-le profesor,

Permiteți-mi, vă rog, să vă arăt cât de mare mulțumire sufletească am resimțit, putând să așez în mica însă aleasa mea bibliotecă, ultimul volum al monumentalei D-v lucrări.

Dacă regret că, pe când eram magistrat, n'am putut să mă folosesc de acest prețios volum, cum m'am ajutat așa de mult cu celelalte, ca Român simt însă o mare mândrie că țara noastră a dat naștere unui om care să întreprindă și să ducă la bun sfârșit, în mod strălucit, o lucrare atât de folositoare Magistratilor, Avocaților și justițiabililor Țării întregi.

Dacă nu s'ar fi scris altceva în țara noastră decât „Dreptul civil român”, totuși această lucrare, unică în geniul ei, ne-ar îndritui să ne așezăm alături de cele mai civilizate popoare.

Gloria reușitei acestei lucrări se resfrânge asupra Țării întregi.

Vă rog ca, pe lângă recunoscătoarele mulțumiri,

datorite foloaselor ce am avut în totdeauna din citirea și consultarea operei D-v, să primiți expresiunea stimei și admirațiunii mele.

Craiova, 28/2 915.

(s) C. CALETZEANU

Serisoarea d-lui D. Constantinescu

(Judecător-ajutor ocol. Odobești)

Mult respectate d-le profesor,

Imi amintesc când, în Octombrie 1910, venind la D-v și găsimd-vă, ca în totdeauna, cu condeiul în mână, mi-ați arătat că, după toate probabilitățile, din mai multe împrejurări, nu veți putea duce până la sfârșit opera începută; însă D-zeu, mare și bun, v'a ajutat s'o vedeți terminată.

Ca fost elev al D-v, îmi permit a vă aduce urări de sănătate și viață lungă, spre a putea gustă în liniște roadele unei munci supraumane ce a trebuit să depuneți pentru a duce la deplin sfârșit opera de Drept civil, ce va rămâne nu numai opera D-v, dar opera neamului întreg.

Odobești, 1 Mart. 915.

(s) D. CONSTANTINESCU

* * *

Cu aceasta încheiem seria scrisorilor adresate Directorului nostru. Mai sunt încă multe altele, și foarte frumoase, semnate de magistrați și avocați din toate părțile țării. Neputând însă a le publica pe toate, cerem iertare tuturor acelor a căror manifestare spontană și pornită din inimă, n'a putut fi adusă la cunoștința publică. Autorul Comentariilor Dreptului civil le păstrează însă cu sfințenie pe toate, mai ales pe cele primite dela colegii săi, cărora li se va da citire cu ocazia Banchetului ce se organizează a se da Directorului nostru, d-l D. Alexandresco, de membrii Comitetului acestui ziar, în seara zilei de 30 Mai a. c. în București, la care sărbătorire sunt rugați a lua parte cât mai mulți magistrați și avocați. Adeziunile se vor primi la *Curierul Judiciar* până în ziua de 25 Mai a. c.

«Curierul Judiciar»

Articolul 26 și 52 legea timbrului și 35 legea judecătorilor de ocoale.

Inalta Curte de casație și justiție interpretând art. 26 și 52 legea timbrului a stabilit jurisprudența, că într-o cât prin plata întreită a valorii timbrului fix, interesele fiscolei sunt ocrotite, nu există nici o rațiune, de a se distinge între timbrul fix și taxele speciale, și de a creia ast-fel o decădere absolută de drepturi, în cazul când timbrul fix n'a fost întrebuitat chiar de la facerea cererii;

Că legiuitorul ne prevăzând anume cazurile de eroare din art. 26 leg. timbrului, dispozițiunea

de a se valida cererea netimbrată prin plata întreită a valorii timbrului fix sau a taxei speciale, urmează a se aplica în toate cazurile în cari cererile ar fi făcute fără timbru sau cu timbru insuficient sau fără plata taxei speciale (Cas. s. unite, 2/913, *Curierul Judiciar* 19/913);

Că plata întreită nu se poate face de cât la prima zi de înfațișare;

Că prin «prima zi de înfațișare» se înțelege ziua aceea când tribunalul poate intra în cercetarea pricinii, iar partea are posibilitatea să discute legalitatea timbrului ce i s'a contestat. (Cas. s. I, 125/912, *Curierul Judiciar* 21/912).

Că plata taxei și a amendei poate să se facă și în instanță, depunându-se hârtie timbrată de o valoare egală cu aceea a taxei și a amendei, destul numai să fie la prima zi de înfațișare. (Cas. S. III, 35/912, *Curierul Judiciar* 44/912).

Din toate acestea rezultă că și în caz de simplă omisiune, iar nu numai în caz de eroare dovedită, de a nu se fi întrebuitat timbru fix sau taxa specială, cererea nu se anulează, ci i se poate da curs, dacă partea plătește la prima zi de înfațișare de trei ori valoarea timbrului fix și a taxei speciale.

Intrebarea este, dar în cazul când partea timbrează acțiunea în mod legal conform cu valoarea determinată prin însăși cererea sa, deci nu este vorba de omisiune sau eroare, însă judecătorul în caz de contestațiune, sau în mod întâmplător în timpul judecării procesului, de exemplu cu ocazia cercetării locale, sau a actului de expertiză făcut de expert, el, judecătorul, sau expertul evaluează acțiunea la mai mult de cât a arătat partea, și deci face ca acțiunea să devină insuficient timbrată față de timbru întrebuitat?

În acest caz partea trebuie să plătească de 3 ori timbru fix și taxa specială, și apoi, mai este el în termen de a face această plată, cu alte cuvinte se aplică art. 26 și 52 legea timbrului, sau partea va fi obligată numai să completeze timbrul legal, iar nu să plătească de trei ori timbru fix și taxa specială?

Această speță se poate prezenta numai la judecătorii de ocoale, unde competența este limitată între 1—300, 1000, 1500, și 3000 lei și mai mult de 3000 lei, când este vorba a se revandica 10 hectare, și față de care sume, timbru ce urmează a se întrebuita este: de 1 leu pentru acelea având valoarea de la 300 la 1000 lei; de 2 lei pentru acela de la 1000 la 1500 lei; de 10 lei timbru fix, și 20 lei taxa specială pentru acelea de la 1500 la 3000 lei în sus, și de 2 lei pentru acțiunile de eșire din indiviziune până la 3000 lei (art. 33, 34 și 124 legea judecătorilor de ocoale).

Art. 35 legea judecătorilor de ocoale prevede că: «în cazurile în cari competența judecătorului se regulează după valoarea sau întinderea obiectului

procesului, valoarea sau întinderea se va determina și justifica prin însăși cererea reclamantului».

«În caz de contestațiune, judecătorul va aprecia dupe acțele și indicațiunile date de părți, sau prin o cercetare locală sau după raportul unui expert ce va fi numit pentru aceasta».

«Partea nemulțumită cu evaluățiunea judecătorului, nu o va putea ataca cu apel *dacă judecătorul a judecat fondul*, de cât odată cu apelul asupra fondului».

«Tribunalul, *găsind că evaluățiunea judecătorului a fost greșită* va evoca fondul și va judeca în prima sau ultima instanță, după importanța afacerii, obligând pe reclamant să completeze timbru legal».

Acest articol socotesc că rezolvă următoarele trei cazuri, deși felul său de redacție lasă a se înțelege că se referă numai la al III-a caz.

1. Judecătorul evaluează acțiunea la mai mult de 1500 lei, cât a determinat-o reclamantul, o consideră insuficient timbrată față cu evaluățiunea sa, însă de competența sa, de oare ce nu trece de 3000 lei.

2. Judecătorul evaluează acțiunea la mai mult de 1500 lei, cât a determinat-o reclamantul, o consideră insuficient timbrată față cu evaluățiunea sa, și că nu este de competența sa, ci a Tribunalului și își declină competența, de oare ce trece de 3000 lei.

În acest al II-a caz o chestiune mai ia naștere, judecătorul își va declina competența după ce partea va satisface legea timbrului, iar în caz contrariu va anula acțiunea ca netimbrată, sau își poate declina competența și fără a pretinde și obține satisfacerea legii timbrului?

Procedând ast-fel nu săvârșește o contravenție, prin faptul de a fi dat curs unei acțiuni netimbrate?

III) Judecătorul evaluează acțiunea la 1499 lei, atât cât a determinat-o partea, o consideră suficient timbrată și de competență sa, deși părătul și expertul au evaluat acțiunea la mai mult de 1500 sau 3000 lei, și că deci este sau nu este de competența sa.

Articole 35 legea j. o. ultimul aliniat rezolvă chestiunea numai în ce privește pe tribunal, care «găsind că evaluățiunea judecătorului a fost greșită va evoca fondul și va judeca în prima sau ultimă instanță, după importanța afacerii, obligând pe reclamant să completeze timbru legal».

Expresiunea întrebuițată în acest articol, aceea de a *completea timbru legal* spre diferență de redacția art. 26 legea timbrului, unde se zice: «partea va trebui să justifice plata unei amende cu de trei ori taxele speciale datorite» și a art. 52 legea timbrului, unde se zice: «ci supune pe părți la penalitatea prevăzută în această lege», socotesc că exclude ideea amendei, adică de a se obliga partea să plătească de trei ori valoarea timbrului

și a taxei speciale; pe lângă acest motiv, faptul că acțiunea poate fi timbrată și în apel la tribunal, deci după prima zi de înfațișare de la Judecătorie, confirmă, socotesc, și mai mult părerea că, în speță, nu este locul a se aplica art. 26 și 52 legea timbrului, deci de a se obliga partea să plătească de trei ori timbru fix și taxa specială.

Am zis că art. 35 l. j. o. prin felul său de redacție lasă a se înțelege că se referă numai la cazul al III, și aceasta numai în ce privește pe Tribunal, de oarece numai în acest caz evoluțiunea judecătorului *fiind greșită în minus*, Tribunalul va putea să oblige pe parte să completeze timbru legal, în urmă de care va evocă fondul și va judeca în primă sau ultimă instanță, după cum va evalua acțiunea la mai mult sau mai puțin de 3000 lei.

Cum însă nu acesta este singurul caz când Tribunalul va evocă fondul și va judeca în primă sau ultimă instanță, ci aceasta va avea ocaziune a o face și în cazurile I și II, socotesc că art. 35 l. j. o. se va aplica și în aceste cazuri, și deci că Tribunalul va obliga pe reclamant să completeze timbru legal și în cazurile 1 și 2, deși evaluățiunea judecătorului a găsit-o că este bună în plus.

În cazurile 1 și 2 Tribunalul va avea ocaziunea să oblige pe reclamant să completeze timbru legal, numai dacă la prima instanță, la judecătorie, a refuzat să completeze timbru, în speranța că Tribunalul va găsi evaluățiunea judecătorului greșită, și a lăsat ca judecătorul să-i anuleze acțiunea ca netimbrată; sau, în cazul al II-a, când judecătorul găsind că evaluățiunea sa îl face incompetent de a judeca, și-a declinat competența și a dispus înaintarea dosarului la Tribunal, fără de a prelinde reclamantului să completeze timbru legal.

Procedând astfel, socotesc că judecătorul nu va putea fi învinovățit în apel, de Tribunal, că a săvârșit o contravenție dând curs unei acțiuni insuficient timbrate, de oarece evaluățiunea judecătorului putând fi atacată cu apel la Tribunal, și aci Tribunalul găsind-o greșită în plus, va evocă fondul și va judeca în ultima instanță fără să oblige pe reclamant să completeze timbru legal; și apoi chiar în cazul când Tribunalul ar găsi că evaluățiunea a fost bună în plus, și deci bine și-a declinat competența, și va evocă el fondul și va judeca în prima instanță, totuși socotesc că în acest caz judecătorul nu va fi considerat că a săvârșit o contravenție, de oarece înșiși reclamantul nu este considerat că a săvârșit o contravenție întrucât, Tribunalul conform art. 35 l. j. o. îl va obliga să completeze timbru legal, iar nu să plătească amendă, adică de trei ori timbru fix și taxa specială.

Termin conchizând, că și la judecătoria ca și la Tribunal, când acțiunea reclamantului a devenit insuficient timbrată față cu evaluatiunea judecătorului, reclamantul va fi obligat să completeze timbrul legal, plătind în coale timbrate diferența de timbru, putându-i-se acorda în acest scop chiar un termen de amânare.

GEORGE HAGI-CHIREA

6 Februarie 1915.

Judecător Ocol. Boșoteni-Romanați

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 17 Iunie 1914

Președenția D-lui C. R. MANOLESCU, Președinte

Cercul Militar procuratorul D-lui Emil Cămărășescu cu Casa de Depuneri și consemnațiuni și General Tell

Persoane morale — Existența lor juridică numai din momentul promulgării legii care-i dă acest caracter. — Cercul militar din București. — Depozite făcute de contabilul Cercului înainte de legea din 1896 care da caracterul de personalitate juridică. — Persoana în drept a reclama restituirea acelor depozite. — Art. 16.9 și 1610 c. civil.

1. *O persoană morală nu are existența juridică, de cât în virtutea unei legi și numai dela promulgarea ei.*

Prin urmare, înaintea legii din 1896 Cercul militar din București, neavând personalitate juridică, nu putea fi vorba de drepturi și obligațiuni ale cercului, așa că depozitele făcute de fostul contabil al cercului nu puteau fi considerate ca făcute decât personal de contabil, iar nu în numele cercului.

2. *După art. 1609 c. civ. depozitarul este obligat să restituie depozitul celui ce i l'a încredințat, sau celui în al cărui nume s'a făcut, iar după art. 1610, depozitarul nu poate pretinde ca deponentul să probeze, că lucrul depozitat este proprietatea lui.*

*Că, de aci rezultă că atunci când cel pe numele căruia s'a depus ofertele (vechiul cerc militar) nu avea existența juridică, legătura de drept cu privire la acest fapt și la consecințele lui, nu mai putea fi decât între contabil personal și Casa de depuneri, așa că numai contabilul putea cere restituirea depozitului *).*

Deciziunea No. 354 bis/914¹⁾.—Casată, după recursul făcut de Cercul Militar procuratorul d lui Emil Cămărășescu, decizia Curței de apel din București s. I. No. 237/911, dată în proces cu Casa de depuneri și consemnațiuni și Generalul Tell.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier V. Romniceanu;

Pe d-l avocat D. Comșa, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat I. Boambă și T. Seimeanu în combateri;

Deliberând,

Asupra motivelor de casare:

«Violarea art. 16.9, 1610 din codul civil, denaturarea sentinței Consiliului de război No. 221/95, violarea principiilor de drept în materie de persoane morale cari nu pot avea nici o personalitate juridică decât în virtutea unei legi și

¹⁾ Acest rezumat a fost publicat în No. 72/914, pag. 588.

²⁾ În acelaș sens sunt și deciziile cu No. 354 și 355 din 1914.

dela promulgarea ei. În adevăr, din moment ce la epoca când intendentul Cămărășescu autorul nostru a depus sumele arătate în acțiunea noastră pentru Cercul militar care nu era persoană juridică neputându-se stabili nici o legătură juridică între Casa de depuneri și Cercul militar care nu există a rămas o singură legătură juridică și anume: între deponentul Cămărășescu și Casa de depuneri. Lui sau moștenitorilor lui trebuie să li s'a restituie depozitul. A refuza restituirea acestui depozit este a nesocoti art. 1609 c. civ. Teoria Curței că există persoane juridice cărora nu li s'a acordat această personalitate printr'o lege este o nesocotire a celor mai elementare principii de drept. Asociațiunile de fapt cari se administrează conform alcătuirii lor organice nu există în fața legii, adică nu are nici drepturi, nici obligațiuni. În asemenea condițiuni e o erezie juridică afirmarea că Cercul militar persoană morală recunoscută prin legea dela 1896 continuă drepturile și obligațiunile unei societăți de fapt care tocmai nu poate avea drepturi, nici obligațiuni. În fine în decizia Consiliului de război se spune numai că Filoștrat și-a însușit banii militarilor, ori, Cămărășescu, Tell, Hiotu etc., erau militari. Ca să fie lucru judecat rezultând din această hotărâre și ca ea să nu fie denaturată ar fi trebuit să se afirme în ea că banii aparțin Cercului militar persoană juridică».

Având în vedere că, prin decizia supusă recursului Curtea de apel a respins acțiunea făcută de Cercul Militar din București, ca procurator al generalului Hiotu, prin care cerea să fie obligată Casa de depuneri și consemnațiuni la restituirea efectelor depuse pentru Cercul Militar de numitul în calitate de contabil al Cercului înainte de 1896, și care efecte au fost ridicate dela Casa de depuneri de fostul casier al Cercului, Locotenent Filoștrat, prin falsificarea semnăturii președintelui Cercului, General Tell, fals și furt stabilite prin sentința definitivă No. 211/95 a Consiliului de Război al Corpului II de armată;

Că, pentru a respinge această acțiune Curtea de apel declară că efectele sustrase aparțin Cercului Militar iar nu personal Generalului Hiotu, de oarece acesta a făcut depunerea pentru și în numele Cercului, motivând că deși personalitatea juridică a Cercului a fost acordată prin lege numai la 1896, totuși el este continuatorul vechei formațiuni a Cercului, în timpul căreia s'a făcut depunerea și patrimoniul vechiului Cerc, a trecut la cel actual așa că numai Cercul este în drept să ceară Casei de depuneri restituirea efectelor;

Considerând că, este de principiu, că o persoană morală nu are existență juridică decât în virtutea unei legi și numai dela promulgarea ei;

Că, înaintea legii din 1896, Cercul Militar din București, neavând personalitate juridică nu poate fi vorba de drepturi și obligațiuni ale Cercului așa că depozitele făcute de fostul contabil al Cercului, General Hiotu, nu pot fi considerate ca făcute decât personal și Curtea de apel judecând contrariu a violat principiul de drept menționat mai sus;

Considerând că, după art. 1609 cod. civ., depozitarul este obligat să restituie depozitul celui ce i l'a încredințat sau celui în al cărui nume s'a făcut, iar după art. 1610 c. civ., depozitarul nu poate pretinde ca deponentul să probeze că lucrul depozitat este proprietatea lui; că rezultă de aci că atunci când cel pe numele căruia a depus General Hiotu efectele, în speță, vechiul Cerc Militar, nu are existență juridică, legătura de drept cu privire la acest fapt și la consecințele lui numai rămâne și nu poate fi decât între General Hiotu personal și Casa de depuneri, așa că numai General Hiotu este în drept să ceară restituirea depozitului; că, Curtea de apel judecând contrariu a violat și precitatele texte de lege;

Considerând că, Curtea de apel pentru ca să înve-

dereze că numai Cercul Militar are drept să ceară restituirea depozitului se mai întemeiază și pe sentința Consiliului de Războiu No 211/95 care a decis că banii ridicăți de Filostrat dela Casa de depuneri, în baza adreselor false, erau banii militarilor; că, însă, sentința Consiliului de Războiu prin acești termeni, reproduși din textul art. 241 cod justiției militare, nu face decât să arate unul din elementele delictului imputat locotenentului Filostrat, iar nu să rezolve chestiunea proprietății banilor sustrași, chestiune care nici n'a fost dedusă în judecata tribunalului militar, acest tribunal neavând competența să judece o asemenea chestiune; că, prin urmare, Curtea de apel numai denaturând sentința instanței penale militare argumentează dintr'însa că ar fi lucru judecat că banii sustrași sunt proprietatea Cercului Militar;

Că, așa dar, toate motivele de casare sunt întemeiate și recursul cată să fie admis.

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc

Inalta Curte de casație și Justiție S. II

Audiența dela 11 Martie 1915

Președenția d-lui V. ROMNICEANU Președinte

Ion C. Pârvulescu cu Joița C. Roman și alții

Revendicare. — Imobil. — Hotărâre. — Executare --
Contestație. — Terțiu

Pentru ca un terțiu să aibă dreptul a se opune la executarea unei hotărâri, dată între alții, prin care s'a revendicat un imobil, trebuie să se constate și să nu se tăgăduiască că acel imobil se stăpânește de dânsul.

Prin urmare, un terțiu care nu stăpânește un imobil ce a făcut obiectul unei judecăți între alte persoane, nu poate fi primit să opună pe calea contestației chestiunea proprietății acelu imobil și contestațiunea lui cată a fi înlăturată pe această singură considerațiune a lipsei de stăpânire din partea lui.

Decizia No. 64/915. — Respins recursul făcut de Ion C. Pârvulescu, contra sentinței Trib. Dolj s. II, No. 570/914, dată în proces cu Joița C. Roman și alții.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-nul consilier C. Marinescu;

Pe d-l avocată C. L. Naumescu în dezvoltarea motivelor I și II de casare, declarând că renunță la motivul al III-lea; și

Pe d-l avocată Ion S. Codreanu și Teodor N. Mandrea în combateri.

Deliberând,

Asupra motivelor I și II de casare:

I. «Violarea principiului consfințit prin deciziile Curței de Casație s. II, No 227/912 și 77/912, că cel ce stăpânește în baza unui titlu nu poate fi deposedat prin executarea silită prin o hotărâre pronunțată în litigiul dintre alte persoane. Deși am dovedit că hotărârea ce se execută nu mă poate prejudicia, eu stăpânind pe bază de titlu, totuși Trib. îmi înlătura modul meu de apărare și 'mi respinge contestația la executare.

II. Pentru a ajunge la acest rezultat tribunalul violează și aplică greșit art. 1169 c. civ., admitând că pe cale de contestație se poate deduce în judecată validitatea titlului de proprietate al terțiului contestator, care este părât în in-

stanță, reclamant fiind cel ce cere deposedarea prin executare.

Pentru a legitima această soluție, Trib. susține că dacă partea a ales calea contestației trebuie să se mulțumească pe hotărârea ce se execută, de oare ce capătă față de terțiu contestator autoritate de lucru judecat».

Având în vedere sentința supusă recursului, prin care s'a respins contestațiunea făcută de Ion C. Pârvulescu, astăzi recurent, contra executării sentinței civile No. 513 din 1911 a Tribunalului Dolj, dată în procesul dintre intimata în recurs Joița C. Roman și Primăria comunei Țânțăreni, sentință prin care această Primărie a fost condamnată să lase în stăpânirea intimitei terenul pe care fusese improprietărit defunctul ei frate V. Hoancea;

Având în vedere că prin contestațiunea sa, recurentul a susținut că unul din petecile de pământ prevăzute în sentința ce se execută, se stăpânește de dânsul, și de fapt și cu titlu de proprietar, avându-l dobândit prin cumpărătoare dela moștenitorii unui oare care Ion Butoi, improprietărit și el la 1864;

Că, Tribunalul, după ce constată și declară, întemeindu-se pe depuneri de martori și pe alte considerațiuni de fapt anume arătate în sentința sa, că bucata de pământ în discuțiune a fost deținută de zisa Primărie până la 8 Decembrie 1911, când a fost pusă în posesie intimata Joița Roman, și că prin urmare recurentul n'a făcut nici-o dată acte de stăpânire asupra acelu pământ, în urmă pentru că părțile discutate pe această cale și chestiunea proprietății, examinează titlul pe baza căruia recurentul se pretindea proprietar al pământului în litigiu precum și celelalte probe administrate și decide că dânsul nu a dovedit că acel pământ a aparținut autorilor săi;

Considerând că, pentru ca un terțiu să aibă dreptul a se opune la executarea unei hotărâri dată între alții prin care s'a revendicat un pământ, trebuie să se constate și să nu se tăgăduiască că acel pământ se stăpânește de dânsul;

Că, prin urmare, un terțiu care nu stăpânește un imobil ce a făcut obiectul unei judecăți între alte persoane, cum este stabilit a fi în speță, nu poate fi primit să opună pe calea contestației chestiunea proprietății acelu imobil, și contestațiunea lui cată a fi înlăturată pe această singură considerațiune a lipsei de stăpânire din partea lui;

Că, dacă totuși un asemenea terțiu a pus în discuțiune în instanța de executare calitatea lui de proprietar, iar această instanță a discutat și chestia proprietății pe lângă aceea a posesiunii, din această împrejurare, care este datorită faptului său, dânsul nu se poate plânge că a suferit vre-o vătămare;

Că, dar, sentința atacată se mențiune în soluțiunea dată contestației, pe constatarea ce instanța de fond face că recurentul nu stăpânește, nici de fapt, nici cu titlu de proprietar, bucata de pământ în litigiu, fiind indiferente anumite considerațiuni de drept pe cari această instanță, în mod inutil, deși eronat, le adăogă în sentința sa;

Că ast fel fiind, și întru cât s'a renunțat la cel de al treilea motiv de casare, recursul cată a fi respins ca neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea respinge etc.

Judecătoria Ocolului rural Zătreni-Vâlcea

Audiența dela 12 Iunie 1914

Georghe C. Șteică cu Ilie M. Cruceru

Prescripție. — Prescripția de 10 ani. — Dacă deținătorul unui imobil poate uni posesia sa cu a autorului său pentru a dovedi prescripția de 10 ani. — Cele două condițiuni sub care se poate admite o asemenea completare a termenului prescripției.

Acțiune posesorie. — Intentarea unei astfel de acțiuni de un reclamant pe baza unui act de vânzare-cumpă-

rare, fără să fi avut posesia anală de fapt asupra aceluia imobil. — Dacă poate uni posesia sa de câteva luni cu aceea a autorului său. — Cazul când reclamantul nu a posedat de loc.

1. *Detentorul actual al unui imobil poate fi admis, pentru a complecta termenul necesar prescripțiunei ce invoacă, să unească la posesiunea sa pe aceea a autorului său, aceasta însă sub indoita condițiune: a existenței, chiar dela origină, a bune credințe și a unui just titlu în persoana autorului său, beneficiu ce rezultă din principiul că prescripțiunea prevăzută de art. 1895 din codul civil, fiind o favoare, o măsură de excepțiune, admisă prin derogățiune dela prescripțiunea de lungă durată, care e de drept comun, ea nu poate fi invocată decât de acela care dobândește un imobil sub această indoită condițiune.*

2. *Cumpărătorul unui imobil, căruia nu i s'a predat cu formă posesia, dacă acel imobil este posedat de fapt de un terțiu, nu-i se poate admite a invoca posesia de fapt de câteva luni a vânzătorului său, și a pretinde a o uni cu aceea a sa tot de câteva luni, pentru a-și susține acțiunea și a proba posesia anuală, când, de fapt, el, cumpărătorul, n'a posedat de loc imobilul cumpărat.*

Judecata,

Asupra prezentului proces civil pentru turburare de posesie;

Având în vedere actele din dosar, debaterile urmate și declarațiile martorilor, ascultați sub prestare de jurământ conform art. 196 din procedura civilă, din care se constată, în fapt, că, reclamantul Gh. C. Steică, din com. Zătreni, a cumpărat în Decembrie 1913, cu actul de vânzare transcris de Trib. Vâlcea la No. 1620/913, terenul de islaz din litigiu dela Dumitru S. Clarac, tot din Zătreni, pământ asupra căruia el nu a exercitat o posesie de fapt până în Martie a c., când, ducându-se să taie niște mărăcini de pe acel loc, a fost oprit de părțitul Ilie N. Cruțeru tot din această comună, care, de fapt, stăpânea acel teren. Atunci, reclamantul intențind să-și revindă terenul, a prezentat acțiune posesorie pentru că acesta să fie obligat a-i delăsa posesia imobilului în litigiu;

Având în vedere că, în fapt, cele arătate mai sus se probează în mod evident, atât din declarațiile martorilor, chiar ai reclamantului, dar se probează cu însuși mărturisirea făcută de reclamant la interogator, că, a fost oprit de părțitul a poseda de fapt dela început din primul moment când a venit a tăia mărăcini;

In drept:

Având în vedere că, într'un proces de turburare de posesie, judecata poate avea în vedere și titlurile de proprietate fără însă a prejudeca în petitoriu;

Având în vedere că, un reclamant nu poate intenta o acțiune posesorie, atâta timp cât el personal sau alții, în numele lui, nu va avea de fapt o posesie utilă timp de un an asupra bunului în a cărei posesie se plânge că a fost turburat;

Că, dacă detentorul unui imobil poate invoca prescripția de 10 ani, unind posesia sa cu a autorului său (Casație s. I, decizia civilă 36 din 6 Februarie 1912) aceasta sub condițiunea dublă a existenței chiar dela origină a unei credințe și a unui just titlu în persoana autorului său, condițiuni ce rezultă din principiul că prescripțiunea prevăzută de art. 1895 din codul civil e o favoare, o măsură de excepție, admisă prin derogățiune dela prescripțiunea de lungă durată; — tot asemenea, cumpărătorul unui imobil, care posedă numai de câteva luni acel imobil, poate invoca și el prescripțiunea de un an, cerută de art. 31 din legea judecătorilor de ocoale, unind posesia sa utilă de câteva luni cu aceea, tot utilă, de alte câteva luni a autorului său;

Pentru aceasta, însă trebuie să facă dovada că atât el,

cât și autorul său au avut de fapt în total o posesie utilă de cel puțin 12 luni;

Că, dacă cumpărătorul n'a intrat de fapt în posesia imobilului, precum e în speța noastră, și imobilul de fapt se găsește în posesia unui terțiu — în speța părțitul — în asemenea împrejurări, el, cumpărătorul, nu va putea uni posesia sa cu a autorului său, căci, nu o are; și, nici nu-i va fi îngăduit a invoca posesia autorului său, în sprijinul acțiunei sale posesorii, această posesie a autorului fiind o posesie distinctă de a sa. Căci, este știut, că succesorul cu titlu particular (și cumpărătorul unui imobil e și el un asemenea succesor al vânzătorului), nu poate să aibă mai multe drepturi la exercițiul acțiunei posesorii decât moștenitorii fără ezină, cari și aceștia știm, că nu pot exercita posesia decât din momentul când sunt trimiși în posesie (653 cod. civ.) de justiție (Garsonnet, T. I, pag. 598 și 612 și Dalloz, Répert. T. III, 205);

Că, astfel fiind, și cum în speța reclamantului na intrat de fapt în posesia imobilului cumpărat și nici n'a fost trimis în posesie (art. 653 c. civ.) de justiție, el nu poate invoca posesia autorului său în dovedirea acțiunei sale posesorie și nici nu poate uni aceea posesie cu posesia sa, el, de fapt, neposedând nici un moment;

Că, dacă s'ar admite o asemenea acțiune posesorie, ar urma să se oblige pe un terțiu posesor — părțitul — să respecte reclamantului o posesiune inexistentă în fapt, ceea ce nici legea, nici echitatea nu admite;

Acțiunea prezentă, deci, este neîntemeiată și, ca atare, urmează a fi respinsă,

Pentru aceste motive, Judecata respinge, etc.

Judecător (s) C. S. Băllan

OBSERVAȚIE. — Cartea de judecată a judecătoriei ocol. Zătreni-Vâlcea, ce publicăm astăzi, este juridică. Vezi asupra joncțiunei posesiunei în materie de prescripție, D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, tom. XI, pag. 132 urm. N. R.

Tribunalul civil din Paris

(26 Mai 1910)

Poprire. — Depozitar. — Creditor. — Blăni. — Art. 557 Pr. civ. fr. și 1293 C. civ. fr. (455 urm. Pr. civ. rom., 1147 C. civ. rom.)

Acel care a primit în depozit blăni, spre a-le păstra, nu poate să facă o poprire asupra acestor blăni, pentru suma ce i se datorește de depunătorul lor.

(Din D. P. 1910. 5. 7.)

OBSERVAȚIE. — Soluția admisă de tribunal prin sentința de mai sus, nu suferă nicio îndoială. În adevăr, compensația fiind cu neputință în materie de depozit, de aici rezultă că acel care este în același timp și depozitar și creditor al deponentului, nu poate să facă o poprire în mâinile sale proprii⁽¹⁾.

(¹) Chestiunea de a se ști dacă cineva poate să facă o poprire în mâinile sale proprii, este controversată. Vezi asupra acestei controverse, D. Alexandresco, tom. VI, p. 782 urm.; tom. X, p. 25, nota 2, precum și observația publicată în *Dreptul* din 1907, No. 75, p. 619, 620 (asupra unei sentințe a trib. Covurlui). Acest autor nu admite astfel de poprire, pentru că poprirea se face numai în mâna unui terțiu. Soluția contrară este însă generalmente admisă. Vezi Garsonnet, *Tr. théorique et pratique de procédure*, IV, § 1382, p. 325 (ed. a 2 a); Roger, *Tr. de la saisie-arrêt*, 113 urm., p. 80 urm. (ed. a 2-a); P. Dodo, *Théorie et pratique de la saisie-arrêt*, 130, p. 131 urm. (ed. din 1889); D. Negulescu, *Teoria poprirei*, p. 77 (ed. a 3-a); Trib. Tutova, *Curierul Judiciar* din 1905, No. 43, p. 343 (cu observ. d-lui profesor D. Alexan-

El trebuie deci să restituie lucrul depus (art. 1604) și apoi să-și exercite dreptul său pe cale legală. Vezi Trib. Paris, *Dreptul* din 1910, No. 30, p. 243 (cu observ. d-lui prof. D. Alexandresco).

Tot astfel, asemenea poprire este cu neputință dresco). Vezi asupra acestei controverse, Tissier et Darras, *Code de procédure civile annoté*, II, art. 557, No. 123 urm., etc.

din partea cesionarului creanței ce aparține depozitarului, pentru că drepturile cesionarului nu pot fi mai mari decât ale cedentului. Vezi Dalloz, *Nouveau Code civil annoté*, III, art. 1293, No. 28. Vezi și D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, tom. VI, p. 774; tom. X, p. 25, text și nota 2, etc.

N. R.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE *)

CASAȚIE S. I

Recurenta Ioana I. Dârzu ș. a., prin d-l avocat P. Sadoveanu. Intimata Evghenie V. Verdeș ș. a., prin d-l avocat Bosnief Paraschivescu.

Filiațiune legitimă. — Copii născuți din două persoane ce au viețuit împreună și cari au încetat din viață. — Legitimitatea acelor copii. — Dacă pentru dovedirea ei e suficient recunoașterea făcută prin actul de naștere, sau trebuie a dovedi și posesia de stat a părinților ca soți legitimi.

Legitimitatea copiilor născuți din două persoane cari au viețuit împreună în public ca bărbat și femeie și cari amândoi au încetat din viață, nu poate fi contestată sub singurul cuvânt că nu se prezintă actul de căsătorie, ori de câteori această legitimitate să dovedește printr-o posesie de stat necontrazisă prin actul de naștere;

Că de aci rezultă, că pentru ca cel ce invoacă filiațiunea legitimă să poată beneficia de dispozițiunile art. 179 c. civ, trebuie să dovedească pe lângă posesia de stat de fiu sau fiică a părinților, necontrazisă de actul de naștere, și posesia de stat a preinșilor părinți, că ei erau considerați, prin felul lor de trai, ca soți legitimi. (*Cas. s. I, decizia No. 614, din 12 Decembrie 1914, prin care se respinge recursul făcut contra sentinței Trib. Vaslui No. 173/913*).

NOTĂ.— Vezi și decizia cas. I, No. 464 din 14 Oct. 1914 în *Curierul Judiciar* No. 28/915, p. 232.

CASAȚIE S. II

Recurentul Alex. Cohn prin d-l avocat P. Poni. Intimata Elena Guță Ghețu prin d-l avocat Boambă.

Citare. — Lipsa citatului dela domiciliu. — Predarea citației unei rude. — Înțelesul cuvântului «rudă». — Art. 68 l. j. p. din 1879 și art. 74 pr. civ. veche.

1. Legiuitorul dispunând ca, în lipsa persoanei citate de la domiciliu, actul să se lase unei rude, s'a referit la rudele ce locuiesc împreună cu persoana citată iar nu la acele rude ce se găsesc acolo numai în mod accidental. (*Cas. II, decizia civilă No. 7 din 16 Ianuarie 1915 prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Teleorman s. II, No. 109/914*).

Recurenta Banca Agricolă, lipsă. Ministerul Public prin d-l Procuror N. I. Zanfirescu.

Furt. — Banca agricolă. — Obiect pus în gaj. —

Sustragerea lui de către un al treilea. — Delictul de furt. — Art. 13 l. Băncii agricole.

2. Din art. 13 din legea Băncii agricole rezultă că se face culpabil de abuz de încredere împrumutatul care înstreinează, risipește și sustrage obiectele constituite în gaj, cum și complicii săi, iar nu și cei de al treilea care ar sustrage în total sau în parte acele obiecte, în privința cărora se aplică regulile generale dela furt, întrucât față de dânsii legea specială nu califică altfel asemenea sustracțiuni. (*Cas. II, decizia penală No. 49, din 12 Ianuarie 1915 prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Fălciu, No. 1025/914*).

CASAȚIE S. III

Recurentul S. Reiss prin d-l avocat C. L. Naumescu. Intimatul George Istrati prin d-l avocat P. P. Poni.

*** Bursă. — Operațiuni de bursă. — Termenul și modul lichidării lor. — Dreptul comitetului bursei de a le fixa. — Art. 17 l. burselor și 34 și 174 din regulamentul ei.**

1. Comitetul bursei are în căderile sale dreptul de a fixa termenul și modul de lichidare al operațiunilor de bursă, iar pentru acele pe termen, acest comitet are dreptul de a decide ca lichidarea să se facă la altă epocă decât cea fixată prin lege și pentru acelea cari nu s'ar face prin bună înțelegere să fixeze un curs de compensațiune. (*Cas. III, decizia 17 din 13 Ianuarie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Camerei arbitrale a Bursei din București No. 68/914*).

Recurentul Gh. Săndulescu prin d-nii avocați M. Paraschivescu și I. Mureanu.

Intimata Maria Logadi prin d-l avocat N. Voinescu.

Cambie. — Proces pentru anularea ei. — Martori și prezumpțiuni. — Admisibilitate. — Art. 46 c. com.

2. * a) Intr-o acțiune principală comercială în anularea unei cambii, se pot admite toate mijloace de probațiune prevăzute de codul de comerț prin art. 46, între cari este și proba testimonială și prezumpțiunile de fapt.

b) Este de natură comercială procesul care are de obiect anularea unei cambii, care este un efect de comerț prin excelență. (*Cas. s. III, decizia No. 21 din 14 Ianuarie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Ilfov s. II, com., No. 869/914*).

*) Cele însemnate cu * steluță vor fi publicate în extenso în numerile viitoare.

A apărut: **Lămurirea măsurilor excepționale** (Legea specială din 23 Decembrie 1914), de d-l Emil A. Frunzescu, avocat. Ediție de lux. Prețul 5 lei.